

[Veistrup.]

britiske Handelsminister, som fremsatte Tanken om denne Toldkonvention. Paa Grundlag af disse Tanker fik han Tilslutning fra en hel Mængde andre Lande, og det var den britiske, den franske og belgiske Delegation eller Repræsentanter for disse Lande, der fremsatte dette i Form af et Forslag, som den danske Delegation sluttede sig varmt til — selvfølgelig, havde jeg nær sagt. Det forekommer mig, at den danske Delegation ikke vilde have forstaaet sin Opgave paa rette Maade, hvis den ikke straks og varmt havde givet sin Tilslutning til et Forslag af den Karakter, her er Tale om. Saaledes som vort Samfund og hele vort Erhvervslivs Struktur ser ud, kunde der efter min Opfattelse kun tages een Stilling til dette Spørgsmaal, nemlig den at gaa med til at hindre, saa vidt det overhovedet var gørigt, en for det danske Samfund, og da først og fremmest for det danske Landbrug, saa skadelig Politik, som en Forhøjelse af Toldsatserne nu en Gang er. Den danske Delegation sluttede sig altsaa til denne Konvention, og det forekommer mig, at man ikke saadan uden videre kan se bort herfra, at det forpligter en i nogen Grad. Jeg er ganske klar over, at Delegationen ikke juridisk kan forpligte Danmark, men naar man sender en Delegation til Forhandling om internationale Forhold, og denne Konvention giver Tilslutning til en Politik, som langt den overvejende Del af den danske Befolkning slutter sig til, synes jeg, vi har en moralsk Pligt til at give vor Tilslutning til de Tanker, som har fundet Udtryk i Konventionen. I dette Tilfælde er vi efter min Opfattelse endda saa heldigt stillede, at det moralske og saglige falder saa udmærket sammen. Jeg tror ikke paa en Knytnævepolitik i dette Forhold, som jeg synes det ærede Medlem, der sidst talte (Schovelin), nærmest tog til Orde for. Jeg tror ikke, det hjælper noget, at man kommer og siger til vor Nabo: Nu slog du først, men vi slaar igen. Det vil resultere i et ganske almindeligt økonomisk Slagsmaal, og i et saadant tror jeg, at vi trækker det korteste Straa. Det vilde være at spille Hasard med vore økonomiske Interesser, og vi har ikke saa forfærdelig mange Strengte paa Buen, at vi har Raad til at miste nogen af dem, hvis vi overhovedet skal kunne spille med.

Jeg tror derfor, det er rigtigt, at vi farer med Lempe, og derfor anbefaler jeg, at vi slutter os til den økonomiske Neutralitetserklæring, som denne Konvention er Udtryk for.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg takker først for den Tilslutning, Ordførerne for de tre Partier har givet det foreliggende Forslag. Jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre til Ordføreren for Partiet Venstre (Jensen Christensen), ikke saaledes, at jeg skal komme ind paa en Drøftelse af Valutaproblemet — det er muligt, at hvis vi tog fat paa det, vilde vi komme til at beskæftige os dermed i længere Tid, end Rigsdagen plejer til at benytte til Forhandling om Spørgsmaal som det, her ligger for. Derimod gjorde den ærede Ordfører for Partiet Venstre en Bemærkning om de Rationaliseringsplaner, der kan komme frem under de Overvejelser, som den til Konventionen knyttede Protokol er Udgangspunktet for. Overfor dette vil jeg gerne understrege, at det ikke er umuligt, at der i de følgende Forhandlinger i Europa i stigende Grad rejses Spørgsmaal om en Art kunstig Rationalisering; dermed mener jeg en Fordeling af Produktionen og en Tilrettelæggelse af Omsætningen gennem Aftaler mellem visse Grupper af Stater. En saadan Rationalisering hører til de Ting, man utvivlsomt vil komme til at tale om, og det er givet, at der baade i Tyskland og i England, altsaa de to Lande, der interesserer os i særlig Grad, er Stemninger fremme, som kan føre ind i dette Spor. Jeg for min Del tror nu ikke paa, at man vil opnaa lykkeligere Resultater, hvis man virkelig forsøger ad denne Vej. Det er muligt, at man i kommende Tider, naar Menneskenes Visdom har gennemtrængt de økonomiske Problemer paa en helt anden Maade, end det hidtil har været Tilfældet, vil naa til paa rette Vis at fordele Varer, Produktion og alt, hvad dermed staar i Forbindelse, saaledes, at det hverken giver Anledning til Vanskeligheder eller til Stridigheder, men det turde i hvert Tilfælde være en Fremtidsdrøm, som vi foreløbig er meget langt fra. Da hele dette Spørgsmaal berørtes under Forhandlingerne i Genève, udtalte jeg for mit Vedkommende, at jeg troede ikke derpaa. Vi har jo været inde paa saadanne Forsøg under Krigen og maatte være det; i hvert Fald maatte de Stater, som stod udenfor selve Krigen, finde sig i at glide ind i det System, som de store krigsførende Stater den Gang skabte. Det voldte os meget Besvær, Besvær indadtil og Besvær udadtil, og jeg tror ikke paa, at denne Vej er farbar under almindelige rolige Forhold. Det er utvivlsomt, at en større Rationalisering af Europas Produktion og Omsætning er ønskelig, men jeg havde Lejlighed til i Genève at udtale, at den Vej, som er hensigtsmæssigst